Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. gegužės 12 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvas darbuotojų judėjimas – Vienodas vertinimas – Socialinės lengvatos – Pajamoms taikomos ribos – Atsižvelgimas į priešpaskutiniais metais iki išmokų mokėjimo gautas pajamas – Darbuotojas, kuris grįžta į savo kilmės valstybę narę – Išmokos šeimai sumažinimas“

Byloje C-27/20

dėl *Tribunal de grande instance de Rennes* (Reno apygardos teismas, Prancūzija) 2019 m. birželio 7 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. sausio 21 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

PF,

QG

prieš

Caisse d’allocations familiales (CAF) d’Ille et Vilaine

TEISINGUMO TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas N. Wahl, teisėjai F. Biltgen (pranešėjas) ir L. S. Rossi,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– PF ir QG, atstovaujamų jų pačių,

– Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos E. de Moustier ir A. Ferrand,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vláčil ir J. Pavliš,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* A. Giordano,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

* Proceso kalba: prancūzų.

– Europos Komisijos, atstovaujamos D. Martin ir B.-R. Killmann,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 20 ir 45 straipsnių, 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo (OL L 166, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 72; klaidų ištaisymas OL L 188, 2013, p. 10) 4 straipsnio ir 2011 m. balandžio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje (OL L 141, 2011, p. 1) 7 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Prancūzijos piliečių sutuoktinių PF ir QG ginčą su *Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille ir Vilaine* (Ilio ir Vileno išmokų šeimai kasa, Prancūzija) dėl referencinių kalendorinių metų nustatymo siekiant įvertinti jų teisę gauti išmoką šeimai ir dėl jos sumos apskaičiavimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas Nr. 883/2004

3 Pagal Reglamento Nr. 883/2004 2 straipsnio 1 dalį jis „taikomas valstybės narės piliečiams, <…> gyvenantiems vienoje iš valstybių narių, kuriems yra ar buvo taikomi vienos ar daugiau valstybių narių teisės aktai, bei jų šeimos nariams ir maitintojo netekusiems asmenims“.

4 Šio reglamento 4 straipsnyje nustatyta:

„Jeigu šiame reglamente nenumatyta kitaip, asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, pagal bet kurios valstybės narės teisės aktus priklauso tos pačios išmokos ir prievolės, kaip ir tos valstybės piliečiams.“

Reglamentas Nr. 492/2011

5 Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Darbuotojui, jei jis yra valstybės narės pilietis, negali būti sudarytos skirtingos įdarbinimo ir darbo sąlygos, nei tos valstybės narės, kurioje jis dirba, piliečiams dėl jo pilietybės, ypač nustatant darbo užmokestį ir atleidžiant iš darbo, o jam tampant bedarbiu – jį grąžinant arba vėl priimant į darbą.

2. Jis naudojasi tomis pačiomis socialinėmis ir mokesčių lengvatomis, kaip ir vietiniai darbuotojai.“

Prancūzijos teisė

6 Pagal *Code de la sécurité sociale* (Socialinės apsaugos kodeksas) L. 521-1 straipsnį išmoka šeimai mokėtina gimus antram išlaikomam vaikui. Išmokos šeimai suma nustatoma atsižvelgiant į išlaikomų vaikų skaičių ir namų ūkio pajamas.

7 Dėl išmokos šeimai sumos apskaičiavimo Socialinės apsaugos kodekso R 532-3 straipsnyje numatyta, kad „pajamos, į kurias atsižvelgiama, yra gautos pajamos per referencinius kalendorinius metus“ ir kad referenciniai kalendoriniai metai – priešpaskutiniai metai prieš mokėjimo laikotarpį“.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

8 2011 m. ir 2012 m. Prancūzijos piliečiai sutuoktiniai PF ir QG deklaravo atitinkamai 59 734 EUR ir 63 680 EUR apmokestinamųjų pajamų. Turėdami keturis išlaikomus vaikus, jie gaudavo iš viso 458,02 EUR mėnesinę išmoką šeimai.

9 Šios išmokos mokėjimas buvo nutrauktas dėl QG, Prancūzijos teismų sistemos teisėjo, delegavimo į Liuksemburge esantį Europos Sąjungos Teisingumo Teismą trejų metų laikotarpiui. Dėl naujo darbo QG metinės pajamos padidėjo atitinkamai iki 123 609 EUR 2015 m. ir iki 132 499 EUR 2016 m.

10 Po to, kai 2017 m. rugsėjo mėn. QG grįžo į Prancūziją ir atgal į buvusią darbovietę, ieškovai pagrindinėje byloje, iš esmės sumažėjus pajamoms, 2017 m. gruodžio 1 d. pateikė Ilio ir Vileno CAF prašymą skirti išmoką šeimai ir tvirtino, kad pajamos, į kurias reikia atsižvelgti, turėjo būti namų ūkio pajamos šio prašymo pateikimo momentu ir kad neturi būti taikomos Socialinės apsaugos kodekso R 532-3 straipsnio nuostatos, kuriose referenciniai kalendoriniai metai apibrėžiami kaip priešpaskutiniai metai prieš mokėjimo laikotarpį, t. y. šiuo atveju, 2015 m.

11 2018 m. sausio 24 d. sprendimu Ilio ir Vileno CAF nurodė, kad mėnesinė išmokos šeimai suma bus 115,65 EUR.

12 Ieškovai pagrindinėje byloje dėl šio sprendimo pateikė administracinį skundą; jis buvo atmestas.

13 Jie kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą, prašydami panaikinti minėtą sprendimą ir nustatyti 462,62 EUR mėnesinės išmokos šeimai sumą, kuria atsižvelgiama į dabartines pajamas ir išlaikomų vaikų skaičių.

14 Ieškovų pagrindinėje byloje teigimu, Ilio ir Vileno CAF nesilaikė nei SESV 20 ir 45 straipsnių, nei Reglamento Nr. 883/2004 4 straipsnio, nei Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio. Be to, Socialinės apsaugos kodekso R 532-3 straipsniu pažeidžiamas vienodo požiūrio principas, todėl šis straipsnis akivaizdžiai neteisėtas.

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma priminė, kad pagal SESV 45 straipsnį darbuotojų judėjimo laisvė reiškia, jog įdarbinimo, darbo užmokesčio ir kitų darbo sąlygų atžvilgiu panaikinama bet kokia valstybių narių darbuotojų diskriminacija dėl pilietybės.

16 Be to, jam kyla klausimas, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė nuostata yra diskriminacinė, ir, jei taip, ar ji gali būti pateisinama privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Iš tiesų su Sąjungos teise būtų nesuderinama tai, kad darbuotojui, valstybės narės piliečiui grįžus į šią valstybę narę, būtų taikomas mažiau palankus vertinimas nei tas, kuris jam būtų taikomas, jeigu jis nebūtų pasinaudojęs Sutarties suteiktomis galimybėmis laisvo judėjimo srityje.

17 Tokiomis aplinkybėmis *Tribunal de grande instance de Rennes* (Reno apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Sąjungos teisė, visų pirma [SESV] 20 ir 45 straipsniai, taip pat Reglamento Nr. 883/2004 4 straipsnis ir Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnis, turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kaip antai Socialinės apsaugos kodekso R 532-3 straipsnis, kuriame, apskaičiuojant išmokas šeimai, referenciniai kalendoriniai metai apibrėžiami kaip priešpaskutiniai metai prieš mokėjimo laikotarpį, ir dėl šio straipsnio taikymo (tuo atveju, kai išmokos gavėjui, po to, kai kitoje valstybėje narėje jo pajamos iš esmės padidėja, grįžus į savo kilmės valstybę šios išmokos sumažėja) šis išmokos gavėjas, skirtingai nuo rezidentų, kurie nepasinaudojo laisvo judėjimo teise, netenka dalies išmokos šeimai?“

Dėl prejudicinio klausimo

18 Visų pirma reikia nustatyti, ar visos nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nurodytos nuostatos taikytinos pagrindinėje byloje nagrinėjamai situacijai, susijusiai su nacionalinio pareigūno komandiravimu į Europos Sąjungos instituciją.

19 Dėl SESV nuostatų, susijusių su laisvu darbuotojų judėjimu, pažymėtina, kad, remiantis suformuota jurisprudencija, SESV 45 straipsnis taikomas Sąjungos piliečiui, kuris dirba kitoje valstybėje narėje nei jo kilmės valstybė ir kuris sutinka dirbti tarptautinėje organizacijoje (šiuo klausimu žr. 1989 m. kovo 15 d. Sprendimo *Echternach ir Moritz*, 389/87 ir 390/87, EU:C:1989:130, 11 punktą; 2016 m. spalio 6 d. Sprendimo *Adrien ir kt.*, C-466/15, EU:C:2016:749, 24 punktą ir 2017 m. gegužės 31 d. Sprendimo *U*, C-420/15, EU:C:2017:408, 13 punktą).

20 Taigi iš Sąjungos piliečio, dirbančio jos institucijoje ar įstaigoje kitoje valstybėje narėje, kuri nėra jo kilmės valstybė narė, negali būti atimtos pagal SESV 45 straipsnį priklausančios teisės ir socialinės išmokos (šiuo klausimu žr. 1989 m. kovo 15 d. Sprendimo *Echternach ir Moritz*, 389/87 ir 390/87, EU:C:1989:130, 12 punktą ir 2016 m. spalio 6 d. Sprendimo *Adrien ir kt.*, C-466/15, EU:C:2016:749, 25 punktą).

21 Dėl SESV 20 straipsnio, kuriuo nustatoma Sąjungos pilietybė, reikia pažymėti, kad jame tik numatyta, kad Sąjungos piliečiai naudojasi šios Sutarties suteiktomis teisėmis ir vykdo jos nustatytas pareigas. Taigi šiuo požiūriu jis negali būti taikomas atskirai nuo konkrečių Sutarties nuostatų, kurios reglamentuoja Sąjungos piliečių teises ir pareigas, kaip antai SESV 45 straipsnio (šiuo klausimu žr. 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *My*, C-293/03, EU:C:2004:821, 32 punktą ir 2017 m. gegužės 31 d. Sprendimo *U*, C-420/15, EU:C:2017:408, 17 punktą).

22 Taigi SESV 20 straipsnio išaiškinimas neturi reikšmės sprendžiant ginčą pagrindinėje byloje.

23 Socialinės apsaugos sistemų koordinavimo nuostatų aiškinimas taip pat nėra svarbus. Iš tiesų šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra patikslinęs, kad Sąjungos pareigūnai negali būti laikomi „darbuotojais“, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 883/2004, nes jiems netaikomi nacionalinės teisės aktai socialinės apsaugos srityje, kaip to reikalaujama šio reglamento 2 straipsnio 1 dalyje, kurioje apibrėžiama jo taikymo asmenims sritis (šiuo klausimu žr. 2000 m. spalio 3 d. Sprendimo *Ferlini*, C-411/98, EU:C:2000:530, 41 punktą ir 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *My*, C-293/03, EU:C:2004:821, 35 punktą).

24 Dėl Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio reikia priminti, kad jis yra tik konkreti SESV 45 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto nediskriminavimo principo išraiška specifinėje užimtumo ir darbo srityje, todėl turi būti aiškinamas taip pat kaip ir pastarasis straipsnis (2006 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-205/04, nepaskelbtas Rink., EU:C:2006:137, 15 punktas ir 2019 m. kovo 13 d. Sprendimo *Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach*, C-437/17, EU:C:2019:193, 16 punktas).

25 Aplinkybė, kad pagrindinėje byloje aptariamas darbuotojas dirba Sąjungos institucijoje, šiuo klausimu nėra lemiama, nes vienodo požiūrio tikslas, kurio siekiama Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 2 dalimi, konkrečiai skirtas darbuotojams, kitų valstybių narių piliečiams, taikyti visas socialines lengvatas – tiek su darbo sutartimi susijusias, tiek su ja nesusijusias lengvatas – bendrai pripažįstamas vietiniams darbuotojams, iš esmės vien dėl jų objektyvaus darbuotojų statuso arba dėl paprasto fakto, kad jų nuolatinė gyvenamoji vieta yra valstybės teritorijoje (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava ir kt.*, C-447/18, EU:C:2019:1098, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

26 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ir siekiant prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pateikti naudingą atsakymą reikia konstatuoti, kad prejudicinis klausimas pateiktas tik dėl SESV 45 straipsnio ir Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio išaiškinimo.

27 Taigi šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar SESV 45 straipsnis ir Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias apskaičiuojant skirtinas išmokas šeimai referenciniais metais yra priešpaskutiniai metai iki mokėjimo laikotarpio, nes iš esmės padidėjus nacionalinio pareigūno gaunamoms pajamoms jo komandiruotės kitoje valstybėje narėje esančioje Sąjungos institucijoje laikotarpiu šiam pareigūnui grįžus į kilmės valstybę narę jo išmoka šeimai dvejus metus labai sumažėja.

28 Dėl galimos diskriminacijos, prieštaraujančios SESV 45 straipsnio 2 daliai ir Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 1 daliai, buvimo reikia konstatuoti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias išmokų šeimai suma siejama su darbuotojo pajamomis, gautomis referenciniais kalendoriniais metais, laikomais priešpaskutiniais metais iki mokėjimo laikotarpio, vienodai taikomos visiems darbuotojams, neatsižvelgiant į jų pilietybę, todėl jos nelemia tiesiogiai pilietybe grindžiamos diskriminacijos.

29 Be to, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos nematyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, jog dėl šių teisės nuostatų gali atsirasti netiesioginė diskriminacija, nes dėl jų kitų valstybių narių pilietybę turintys darbuotojai galėtų būti vertinami mažiau palankiai nei nacionaliniai darbuotojai.

30 Dėl to, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos reiškia pagal SESV 45 straipsnio 1 dalį draudžiamą laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje kliūtį, primintina, kad šiam straipsniui prieštarauja bet kokia priemonė, kuri, nors ir taikoma nediskriminuojant dėl pilietybės ar gyvenamosios vietos, gali kliudyti Sąjungos piliečiams pasinaudoti SESV garantuojamomis pagrindinėmis laisvėmis arba dėl kurios naudojimasis jomis gali tapti nepatrauklesnis (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 1 d. Sprendimo *Gouvernement de la Communauté française ir gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, 45 punktą ir 2016 m. spalio 6 d. Sprendimo *Adrien ir kt.*, C-466/15, EU:C:2016:749, 26 punktą).

31 Šiuo klausimu, remiantis suformuota jurisprudencija, SESV 45 straipsniu siekiama sudaryti geresnes sąlygas Sąjungos piliečiams vykdyti visų rūšių profesinę veiklą visoje Sąjungos teritorijoje ir draudžiamos visos nacionalinės priemonės, dėl kurių šie piliečiai galėtų patekti į nepalankią padėtį, kai jie kitos valstybės narės teritorijoje nori užsiimti ekonomine veikla (2008 m. balandžio 1 d. Sprendimo *Gouvernement de la Communauté française ir gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, 44 punktas; 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Komisija / Kipras*, C-515/14, EU:C:2016:30, 39 punktas ir 2018 m. kovo 7 d. Sprendimo *DW*, C-651/16, EU:C:2018:162, 21 punktas).

32 Taigi SESV 45 straipsniu pirmiausia siekiama, kad darbuotojas, kuris pasinaudojo laisvo judėjimo teise ir dirbo daugiau nei vienoje valstybėje narėje, be objektyvios priežasties nebūtų vertinamas mažiau palankiai nei darbuotojas, kuris visą laiką dirbo tik vienoje valstybėje narėje (žr., be kita ko, 1991 m.

kovo 7 d. Sprendimo *Masgio*, C-10/90, EU:C:1991:107, 17 punktą; 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Komisija / Kipras*, C-515/14, EU:C:2016:30, 42 punktą ir 2018 m. kovo 7 d. Sprendimo *DW*, C-651/16, EU:C:2018:162, 23 punktą).

33 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad išmoką šeimai gaunantys asmenys, pasinaudoję laisvo judėjimo teise, nėra vertinami mažiau palankiai nei asmenys, kurie šia teise nepasinaudojo.

34 Iš tiesų pagal nacionalinės teisės nuostatas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, darbuotojui, valstybės narės piliečiui, kurio pajamų suma persikėlus į kitą valstybę narę didėjo arba mažėjo, taikoma tokia pati išmokų šeimai, grindžiamų referenciniu laikotarpiu gautomis pajamomis, apskaičiavimo tvarka, kaip ir tos, kurios taikomos darbuotojui, neišvykusiam iš savo kilmės valstybės narės, nors jo pajamos ir keitėsi identiškai.

35 Taigi, ieškovų pagrindinėje byloje atveju apskaičiuojant mažesnę išmokos šeimai sumą dėl jų grįžimo į kilmės valstybę narę buvo atsižvelgta į didesnes pajamas, gautas persikeliant į kitą valstybę narę, lygiai taip pat kaip ir darbuotojo, nepasinaudojusio teise laisvai judėti, gautų pajamų padidėjimas būtų lėmęs panašų šios išmokos sumos sumažinimą.

36 Vadinasi ieškovams pagrindinėje byloje mokėtinos išmokos suma sumažėjo ne dėl pačios teisės laisvai judėti įgyvendinimo, o dėl aplinkybės, kad jų gautos pajamos persikeliant į kitą valstybę narę buvo didesnės nei tos, kurios gautos prieš šį persikėlimą ar po jo.

37 Nors ieškovai pagrindinėje byloje tvirtina, kad neginčija savo kilmės valstybės narės kompetencijos tvarkyti savo socialinės apsaugos sistemą priimant, be kita ko, gautinų išmokų nustatymo tvarką, vis dėlto jie teigia, kad namų ūkis, kurio pajamos padidėjo panašiai kaip ir jų, nors jie ir liko kilmės valstybėje narėje, ir toliau dvejus metus gavo padidintas išmokas, nors einamosios pajamos viršijo pagrindinėje byloje nagrinėjamose teisės nuostatose nustatytą pajamų ribą, ir tik nuo trečiųjų metų šios išmokos sumažėjo.

38 Tvirtindami, kad tokio namų ūkio situacija būtų buvusi visiškai neutrali, nepaisant to, kad buvo atsižvelgta į faktiškai pasikeitusias pajamas, ieškovai pagrindinėje byloje iš tikrųjų kritikuoja ne išmokų šeimai dydžio nustatymo tvarką, bet veikiau tai, kad jie persikėlimo į kitą valstybę narę laikotarpiu, siekdami kompensacijos grįžimo atveju, toliau negalėjo gauti padidintos išmokos šeimai.

39 Vis dėlto pirminė teisė apdraustajam asmeniui negali garantuoti, kad jo persikėlimas į kitą nei kilmės valstybę narę nepaveiks socialinės apsaugos srities, visų pirma ligos išmokų ar senatvės pensijų ar net išmokų šeimai srityje. Iš tiesų reikia priminti, kad darbuotojo persikėlimas į kitą valstybę narę konkrečiu atveju ir įvertinus esančius valstybių narių sistemų ir teisės aktų skirtumus suinteresuotajam asmeniui gali būti mažiau palankus arba nepalankus socialinės apsaugos atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 6 d. Sprendimo *Adrien ir kt.*, C-466/15, EU:C:2016:749, 27 punktą ir 2017 m. liepos 18 d. Sprendimo *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, 34 punktą).

40 Taigi aplinkybė, kad ieškovai pagrindinėje byloje, persikėlę į kitą valstybę narę, negalėjo gauti išmokos šeimai iš savo kilmės valstybės narės ir kad išmoka šeimai, gauta grįžus į šią valstybę, dvejus metus neatitiko per tą laikotarpį jų gautų pajamų, negali būti mažiau palankus vertinimas, prieštaraujantis laisvam darbuotojų judėjimui ir konkrečiai SESV 45 straipsniui.

41 Tokia pati išvada darytina atsižvelgiant į Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 2 dalį, nes, kaip priminta šio sprendimo 24 punkte, ši nuostata turi būti aiškinama taip pat kaip ir SESV 45 straipsnis.

42 Be to, kalbant apie ieškovų pagrindinėje byloje argumentus, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos gali turėti įtakos darbuotojo, kuris yra valstybės narės pilietis, sprendimui persikelti į kitą valstybę narę dirbti ir gauti didesnes pajamas, nes grįžus į kilmės valstybę narę jis atsiduria mažiau palankioje padėtyje dėl gerokai sumažintos išmokos šeimos mokėjimo, reikia

priminti, kad į motyvus, kuriais remdamasis darbuotojas migrantas pasinaudojo judėjimo Sąjungos viduje laisve, neturėtų būti atsižvelgta siekiant įvertinti nacionalinės nuostatos diskriminacinį pobūdį (šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken*, C-514/12, EU:C:2013:799, 33 punktą).

43 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: SESV 45 straipsnis ir Reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos nedraudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias apskaičiuojant skirtinas išmokas šeimai referenciniai metai yra priešpaskutiniai metai iki mokėjimo laikotarpio, nes, iš esmės padidėjus nacionalinio pareigūno gaunamoms pajamoms jo komandiruotės kitoje valstybėje narėje esančioje Sąjungos institucijoje laikotarpiu, šiam pareigūnui grįžus į kilmės valstybę narę jo išmoka šeimai dvejus metus labai sumažėja.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

44 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendžia:

SESV 45 straipsnis ir 2011 m. balandžio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje 7 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos nedraudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias apskaičiuojant skirtinas išmokas šeimai referenciniai metai yra priešpaskutiniai metai iki mokėjimo laikotarpio, nes, iš esmės padidėjus nacionalinio pareigūno gaunamoms pajamoms jo komandiruotės kitoje valstybėje narėje esančioje Europos Sąjungos institucijoje laikotarpiu, šiam pareigūnui grįžus į kilmės valstybę narę jo išmoka šeimai dvejus metus labai sumažėja.

Parašai.